

Arrest

nr. 177 838 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 juni 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 15 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun en Soennitisch moslim te zijn. U verklaart ongeveer 20 jaar oud te zijn. Bij uw aankomst in België werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en hieruit bleek inderdaad dat u op 23 juni 2015 ouder dan 18 jaar

geschat werd, met een standaarddeviatie van 2 jaar. U werd geboren in het dorp Jarobi Sori in het district Surobi in de provincie Kabul, waar u ook uw hele leven woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging nooit naar school in Afghanistan en heeft er ook nooit gewerkt. Uw familie verblijft nog steeds in uw geboorteregio in Surobi.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Uw vader was actief bij de taliban in uw geboorteregio in Surobi. Ongeveer 5-6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan nam uw vader uw oudere broer N.(...) mee. Uw oudere broer kwam sindsdien niet terug naar huis, u heeft hem niet meer gezien voor u vertrok uit Afghanistan. Op een gegeven moment, kort voor uw vertrek uit Afghanistan, vernam u van uw moeder dat uw vader ook u wilde meenemen, zodat u de taliban kon vervoegen in hun jihad. Kort daarna kwam uw vader, samen met zijn mede talibanleden, naar het huis van uw familie. U bracht hen thee en eten. De talibanleden wezen naar u en zeiden dat u zich ook bij hen diende aan te sluiten. Uw moeder gebood u echter naar het huis van uw oom (haar broer) te gaan in het nabijgelegen Musurkhel. Diezelfde nacht hoorde u schoten in uw dorp. De volgende ochtend kwam uw moeder naar het huis van uw oom en vertelde ze dat die nacht de politie was binnengevallen in jullie huis. De politie was op zoek naar uw vader en naar uw broer. Uw vader en zijn mede talibanleden konden echter ontsnappen. Uw moeder zei u, voor uw eigen veiligheid, bij uw oom te blijven. Diezelfde nacht keerde uw vader terug naar huis. Hij vroeg uw moeder naar u en hij beschuldigde u ervan de vorige dag de politie te hebben verwittigd. Uw moeder verdedigde u en stelde dat u dit niet kon gedaan hebben, maar ze kon uw vader moeilijk overtuigen. De volgende dag kwam uw moeder u opnieuw opzoeken in het huis van uw oom. Ze vertelde wat er gebeurd was en vroeg uw oom iets te regelen en u ergens veilig heen te sturen. Ze zei dat uw leven in gevaar was want dat uw vader u naar de taliban wilde meenemen. Diezelfde avond stuurde uw oom u weg.

U ontvluchtte Afghanistan in het voorjaar van 2015, u was ongeveer een maand onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 14 juni 2015 en diende een dag later uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest verplicht te zullen worden hen te vervoegen, net als uw vader en uw broer.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de originele taskara van uw vader, 3 originele dreigbrieven die u verkreeg vanwege de taliban, een originele aanklacht die u indiende bij de politie, een origineel document van de politie ter antwoord op uw aanklacht, een originele handgeschreven bevestiging van uw problemen door de Mallik (hoofd) van uw dorp en de originele enveloppe waarmee u deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, alsook de incidenten die u aanhaalt en dewelke de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht en uw asielaanvraag in België, op tal van punten dermate vaag en weinig doorleefd zijn en eveneens dermate weinig logisch en weinig plausibel overkomen, zodat er dan ook geen geloof aan kan gehecht worden. Op basis van uw verklaringen toont u bijgevolg niet aan een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover dermate vaag, weinig concreet en weinig doorleefd overkomen, dat er dan ook zeer weinig geloof kan gehecht worden aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw vader. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over deze activiteiten van uw vader bij de taliban, blijft uw antwoord zeer oppervlakkig en weinig zeggend. U kan u louter zeggen dat uw vader met de taliban werkte en dat de taliban soms naar jullie huis kwamen. U weet niet met wie hij werkte of met hoeveel ze zijn, u weet ook niet wat hij deed want hij zou er nooit met jullie over gesproken hebben (CGVS, p. 18). U gevraagd bij welke groep van taliban uw vader actief was en wie er aan het hoofd stond van deze groep, blijft u in het ongewisse, u weet gewoon dat hij werkte voor de taliban (CGVS, p. 18). U herhaalt telkens opnieuw niets te weten over zijn activiteiten, noch over wat hij deed en met wie en waar hij was (CGVS, p. 20). U hiernaar gevraagd noemt u vervolgens enkele namen van andere leden van de taliban, die soms met uw vader meekwamen (CGVS, p. 19). U dan echter gevraagd wat meer te vertellen over deze personen, stelt u geen verdere info te hebben over hen (CGVS, p. 19). Ook over waar deze taliban, met wie uw vader samenwerkte, actief waren en waar ze juist mee bezig waren, heeft u niet het minste idee. U gevraagd of uw vader jullie nooit iets vertelde over

zijn activiteiten en over waar hij mee bezig was, stelt u van niet. Jullie wisten dat niet, hij zou het allemaal geheim hebben gehouden voor jullie (CGVS, p. 19). Als jullie om informatie vroegen werd hij boos en sloeg hij jullie (CGVS, p. 19). Het lijkt toch echter zeer merkwaardig dat uw vader dan plots wel wilde en verlangde dat u en uw oudere broer hem kwamen vergezellen bij de taliban. Logischerwijze zou binnen deze context van uw vader toch verwacht worden dat hij jullie hier eerst wat over zou vertellen om jullie te overtuigen om mee te gaan. Dat hij zou kaderen waarom hij wilde dat jullie meekwamen en wat jullie juist zouden moeten doen. U verder gevraagd wanneer en hoe juist uw vader is beginnen samenwerken met de taliban, moet u het antwoord wederom schuldig blijven. U stelt niet te weten wanneer uw vader hiermee begon, u weet gewoon dat het al lang is (CGVS, p. 19). U heeft ook niet het minste idee hoe het is gebeurd dat uw vader betrokken raakte bij de taliban, u zou het zelfs lang niet eens geweten hebben (CGVS, p. 19). U stelt hier eigenlijk pas recent van op de hoogte te zijn gekomen (CGVS, p. 19). U gevraagd sinds wanneer jullie dan op de hoogte waren van de betrokkenheid van uw vader bij de taliban, stelt u dat u het pas hoorde toen de taliban naar het huis van jullie familie kwamen en dat jullie hen hoorden praten, dat jullie dan beseften dat hij ook één van hen was (CGVS, p. 19). Hier komt het toch zeer weinig aannemelijk en zeer weinig logisch over dat u en de rest van uw familie de voorbije 20 jaar nooit zouden geweten hebben dat uw vader actief was bij de taliban. U gevraagd wat uw vader jullie dan zei wat hij deed van werk en waar hij juist mee bezig was -u vertelde immers ook dat hij regelmatig voor langere periodes weg was van huis (CGVS, p. 18)- als hij nooit zou gezegd hebben dat hij betrokken was bij de taliban, kan u alleen maar zeggen dat jullie niet wisten wat hij deed, noch waar hij was en met wie (CGVS, p. 20). Opnieuw komt het hier toch zeer vreemd en weinig plausibel over dat niemand van uw familie ooit zou geweten hebben waar uw vader juist mee bezig was en wat de broodwinning was van jullie gezin. Uw vader zou telkens voor maanden weg geweest zijn en bij thuiskomst nooit iemand van zijn gezin hebben ingelicht over waar hij was geweest en waar hij juist mee bezig was. Dergelijke verklaring houdt weinig steek. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat uw vader uw moeder zou geslagen hebben als ze er iets van vroeg en dat u bang was iets te vragen omdat u dacht dan ook te worden geslagen (CGVS, p. 20). Daarbij kan worden opgemerkt dat het dan verder toch ook zeer merkwaardig is dat uw vader, hoewel hij in al die jaren voor zijn familie verborgen hield waar hij mee bezig was, dan plots zijn mede talibanleden zou meebrengen naar het huis van uw familie om zaken te bespreken. Dergelijke verklaringen komen zeer weinig aannemelijk over. U voegt er aan toe dat er voordien ook al wel mensen met uw vader mee naar huis kwamen, maar jullie zouden nooit geweten hebben dat dit talibanleden waren (CGVS, p. 20). Ook dergelijke verklaring komt zeer vreemd en weinig aannemelijk over. U hierop gewezen stelt u dan plots dat uw moeder toch wel op de hoogte was (CGVS, p. 20). U zou echter nooit gevraagd hebben sinds wanneer uw moeder op de hoogte was en wat ze hierover allemaal juist wist (CGVS, p. 18-20). U verder gevraagd of u er ooit met uw vader over hebt gesproken, waarom hij met de taliban is beginnen samenwerken, kan u louter herhalen dat u het nooit vroeg want dat u bang was geslagen te worden (CGVS, p. 20). Zelfs toen uw vader wilde dat u hem zou vervoegen bij de taliban, hebt u hem daar nooit iets meer over gevraagd (CGVS, p. 20). En ook uw moeder zou er niet van op de hoogte zijn geweest waarom en in welke context uw vader ooit betrokken raakte bij de taliban (CGVS, p. 20). Tot slot heeft u er ook niet het minste idee van of uw vader ooit nog iets anders heeft gedaan van werk of waar hij precies mee bezig was voordat hij betrokken raakte bij de taliban (CGVS, p. 20). U kan alleen maar zeggen dat u heel jong was en dat u niet weet wat hij deed, u denkt dat hij niets deed, u weet het niet (CGVS, p. 20). De cumulatie van al deze zeer vage, zeer weinig doorleefde en op verschillende punten zeer vreemde elementen in uw verklaringen over de betrokkenheid van uw vader bij de taliban, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt. Met dergelijke verklaringen toont u niet aan dat uw vader daadwerkelijk actief was bij de taliban.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over de persoonlijke problemen die u verkreeg met de taliban, dit naar aanleiding van het werk van uw vader. Uw vader en zijn mede talibanleden zouden gewild hebben dat u hen kwam vervoegen in hun jihadstrijd. Om te beginnen dient hierbij te worden opgemerkt dat aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u beweerde werkzaamheden van uw vader bij de taliban, er bijgevolg ook geen geloof kan gehecht worden aan alle problemen en incidenten die u hier verder aan verbindt. Daarbij komt nog dat uw verklaringen over deze problemen eveneens op tal van punten zeer vaag, weinig concreet en weinig plausibel overkomen. Zo kan er om te beginnen een duidelijke incoherentie opgemerkt worden tussen de verklaringen die u nu heeft afgelegd tijdens uw interview op het Commissariaat-Generaal (CGVS) en de verklaringen die u bij uw aankomst in België aflegde tijdens uw registratie bij Bureau Minteh. Bij Bureau Minteh verklaarde u dat uzelf door de politie beschuldigd werd van samenwerking met de taliban en dat de politie binnenviel bij uw familie op zoek naar u (zie uw registratie bij Bureau Minteh in uw administratief dossier, p. 4 'motief voor de immigratie naar België'). Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u dat de politie binnenviel bij uw familie, dat ze op zoek waren naar uw vader en uw broer en dat het uw vader was die u ervan verdacht de politie te hebben verwittigd (CGVS, p. 8-9). U hiermee geconfronteerd dat dit toch wel een ander

verhaal is dat u vertelt, kan u alleen maar zeggen dit nooit te hebben gezegd en u herhaalt wat u eerder vertelde tijdens het interview op het CGVS (CGVS, p. 22). U heeft dus geen afdoende verklaring voor deze incoherentie in uw verklaringen. U dan verder gevraagd meer in detail te vertellen over het incident waarbij de politie het huis van uw familie binnenviel, blijven uw verklaringen wederom sterk aan de oppervlakte en weinig concreet. U kan alleen maar vertellen dat de politie vroeg naar uw vader en uw broer en dat uw vader en de andere talibanleden wegvluchtten (CGVS, p. 21). U naar wat meer details gevraagd en hoe ze bijvoorbeeld konden ontsnappen, kan u louter antwoorden dat de taliban kunnen ontsnappen naar eender welke richting, ze waren gewapend en konden ontsnappen (CGVS, p. 22). Hier komt het vreemd en weinig aannemelijk over dat u niet naar meer details hebt gevraagd over dit incident bij uw moeder. Dit incident ligt tenslotte -naar u verklaart- mee aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan. U verder gevraagd naar de reden waarom uw vader u ervan beschuldigde de politie te hebben verwittigd, blijft u ook hier in het ongewisse, u weet niet hoe of waarom ze u verdachten (CGVS, p. 22). Tot slot worden u dan nog enkele vragen gesteld over uw broer N.(...) en het moment waarop hij door uw vader werd meegenomen naar de taliban. Ook hieromtrent blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig specifiek, zodat de ongeloofwaardigheid van wat u vertelt alleen nog maar meer bevestigd wordt. U gevraagd of uw broer vrijwillig is meegegaan met uw vader, stelt u niet te weten of het van het hart was of dat hij bang was (CGVS, p. 23). U gevraagd of u hier voor zijn vertrek met hem over sprak, stelt u van niet, u was er niet op het moment dat hij werd meegenomen (CGVS, p. 23). U dan gevraagd of u naar meer details hierover vroeg bij uw moeder, over wat er werd gezegd, waar hij heenging en wanneer hij zou terugkomen, weet u alleen dat zij u vertelde dat uw broer meeging (CGVS, p. 23). Verder vroeg u hierover niets aan uw moeder en zei ze er u ook niets meer over. U zag ook uw broer nooit meer terug (CGVS, p. 23). U gevraagd waarom u hierover niet meer doorvroeg bij uw moeder, kan u louter herhalen dat u het gewoon niet vroeg en dat ze er ook niets over zei (CGVS, p. 23). U zou haar ook nooit gevraagd hebben of ze uw vader probeerde tegen te houden of niet (CGVS, p. 24). Hier komt het toch merkwaardig en weinig aannemelijk over dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis voor uw gezin, niet meer in detail zou gesproken hebben met uw moeder, dat u niet meer in detail wilde weten wat er juist gebeurd was. Dergelijke vaststelling ondermijnt wederom des te meer de geloofwaardigheid van wat u vertelt. U dan als laatste gevraagd of u er ooit met uw broer over sprak, over de activiteiten van uw vader en wat jullie hiervan vonden, blijken jullie dit nooit te hebben gedaan. Jullie dachten ook nooit dat jullie zouden worden meegenomen (CGVS, p. 23-24). In de hele context die u schetst lijkt het toch weinig logisch dat u nooit met uw broer zou gesproken hebben over waar uw vader mee bezig was. Evenmin heeft u er enig idee van wat uw broer en u dan juist zouden moeten doen bij de taliban, wat uw vader precies van jullie verlangde. U weet niet wat ze wilden dat u zou doen, u weet alleen dat ze wilden dat u met hen meeging (CGVS, p. 24). Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat het toch eerder vreemd lijkt dat uw vader zijn 2 zonen zou willen betrekken bij de taliban, aangezien dit toch zeer gevaarlijk is en het zijn 2 kinderen hun leven zou kunnen kosten. Het enige wat u hierop wederom kan antwoorden is dat u het niet weet (CGVS, p. 24). U heeft er ook geen enkele info over wat de mening was van de rest van jullie familie en verwanten over het werk en de activiteiten van uw vader (CGVS, p. 27).

In laatste instantie zijn er kort nog uw verklaringen over wat er gebeurde net voor uw vertrek uit Afghanistan en over de verdere evolutie en huidige situatie van de problemen die u had. U vertelt voor uw vertrek nog 2-3 dagen bij uw oom te hebben verbleven in het naburige dorp Musurkhel, op 10 minuten van uw geboortedorp (CGVS, p. 26). U dan gevraagd of u in die periode voor uw vertrek nog iets vernomen hebt van de taliban of van uw vader, stelt u van niet (CGVS, p. 26). U dan gevraagd of uw vader wist waar u verbleef die dagen, stelt u dat hij wist dat u bij uw oom was (CGVS, p. 26). Hier lijkt het dan toch weinig logisch en weinig aannemelijk dat u niets meer van uw vader hoorde, hoewel hij blijkbaar wist waar u was. Indien uw vader werkelijk wilde dat u met hem meekwam naar de taliban, zou hij u logischerwijze toch gewoon zijn komen halen bij uw oom. U heeft ook niets van verdere informatie over uw broer N.(...) (CGVS, p. 27). U gevraagd naar wat u weet over de huidige situatie van deze problemen, die u verklaart te hebben gehad, stelt u dat er niets anders gebeurd is, u weet het niet (CGVS, p. 28). U denkt dat uw vader nog steeds bij de taliban werkt maar eigenlijk weet u het niet (CGVS, p. 28). Of uw moeder nog gecontacteerd werd door de taliban na uw vertrek, weet u ook niet. Ze zou u wel gezegd hebben dat ze nog naar u zijn komen vragen, maar weer weet u niet (CGVS, p. 28). Uit uw verklaringen blijkt dus geen enkele aanwijzing dat er na uw vertrek nog iets gebeurd is in het verlengde van de door u aangehaalde problemen.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. U toont op basis van voorgaande verklaringen niet aan een persoonlijke en doelgerichte gegronde vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader zijn slechts een indicatie van uw identiteit en uw nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. In verband met de 3 dreigbrieven van de taliban die u voorlegt kan kort worden opgemerkt dat u hier niets van specifieke informatie over kan geven. U weet niet aan wie deze brieven precies gericht zijn en of uw naam er persoonlijk in vermeld wordt (CGVS, p. 24-26). Noch heeft u enig idee van de volgorde waarin de brieven kwamen die u voorlegt (CGVS, p. 25). En ook op de vraag wat er dan juist vermeld staat in deze brieven, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet alleen dat het dreigbrieven zijn, u weet niet wat er in staat (CGVS, p. 25). U dan gevraagd of u aan niemand vroeg u deze brieven voor te lezen en of u niet vroeg aan uw familie wat er juist in stond, op het moment dat ze de brieven aan u verstuurden, antwoordt u van niet. U stelt analfabeet te zijn en de brieven aan niemand te hebben getoond (CGVS, p. 25). Het feit dat u analfabeet zou zijn betekent echter niet dat u niet de hulp van anderen zou kunnen inroepen om de inhoud van de documenten, die u neerlegt, te weten te kunnen komen. De vaststelling dat u niets van concrete informatie kan geven over de documenten die u neerlegt, met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, bevestigt wederom duidelijk voorgaande argumentatie, namelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan de asielmotieven die u uiteenzet. Bovendien kan hierbij ook nog de bemerking worden gemaakt dat het toch een eerder vreemde werkwijze lijkt van de taliban om u verschillende brieven te sturen, terwijl uw vader samenwerkt met hen en hij u toch gewoon rechtstreeks kan aanspreken. U heeft er zelfs geen idee van of uw vader wist dat de taliban u deze brieven zonden (CGVS, p. 26). In verband met de overige 3 documenten die u neerlegt, een aanklacht die u indiende bij de politie, een antwoord dat u kreeg van de politie en een handgeschreven brief van de Mallik (hoofd) van uw dorp ter bevestiging van uw problemen, kunnen dezelfde opmerkingen gemaakt worden. Ook hieromtrent kan u nagenoeg niets van concrete informatie geven. U kan geen van de documenten concreet benoemen, noch weet u wat er specifiek instaat. Tot slot is de enveloppe die u toont louter een indicatie van het feit dat u documenten werden toegestuurd vanuit Afghanistan. Aan dit alles dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal (CGVS) beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder de titel "I. VOORWERP VAN HET BEROEP EN UITEENZETTING VAN HET MIDDEL" van zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens maakt verzoeker gewag van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid." Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

A) IN HOOFDORDE: DE TOEKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING AAN VERZOEKER GELET OP HET BESTAAN IN ZIJN HOOFDE VAN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING IN GEVAL VAN TERUGKEER NAAR ZIJN LAND VAN HERKOMST

M.B.T. DE WEERLEGGING EN DE UITEENZETTING (VERANTWOORDING) VAN DE ELEMENTEN UIT DE MOTIVATIE VAN DE BESTREDEN BESLISSING

I.M.b.t. de activiteiten van de vader van de verzoeker

De verwerende partij stelt het volgende:

(...)

Er dient te worden herinnerd aan de verwerende partij wat de verzoeker al verklaarde tijdens het verhoor.

De verzoeker had een goede relatie met zijn vader maar wist, tot kort voor zijn vertrek, niets over zijn activiteiten met de Taliban. Gezien hij hier geen kennis van had en niet kon lezen of schrijven, kan men zich moeilijk inbeelden dat hij hier enige informatie over zou kunnen geven.

Hij heeft verklaard dat mensen soms bij hem thuis kwamen maar wist niet waarom. Hij mocht niet te veel vragen stellen aan zijn vader gezien de vaderfiguur een belangrijke autoriteit uitoefent die niet in vraag mag gesteld worden. Trouwens, telkens wanneer de verzoeker een vraag stelde over deze bezoeken, werd de vader boos.

Men begrijpt niet waarom de verwerende partij deze verklaringen onlogisch verklaart.

2. M.b.t. de jihad

De verwerende partij stelt dat:

(...)

De verzoeker heeft zich tot de politie gericht om zichzelf te beschermen. De politie vertelde hem dat ze niet alle districten konden controleren en gingen dus niet in op zijn vraag.

Het feit dat de verzoeker heeft gezegd dat de politie hem zocht, is een misverstand.

De verzoeker volhardt in de versie die hij gegeven heeft aan de CGVS.

3. M.b.t. het opvolgen van de zaak

De verwerende partij verklaart dat:

(...)

De verzoeker kan geen informatie geven over de huidige stand van zaken in verband met zijn situatie. Dit komt doordat hij momenteel geen contact meer heeft met zijn familieleden. Het verbreken van het contact tijdens de asielprocedure met de familie is niet zeldzaam.

De verwerende partij kan hieruit niet afleiden dat de verzoeker zijn 'dossier' niet opvolgt.

4. M.b.t. de neergelegde documenten

De verwerende partij heeft volgende observaties over de neergelegde documenten:

(...)

Men herinnert de verwerende partij eraan dat de verzoeker noch kan lezen noch kan schrijven. Dit betekent niet dat elke asielzoeker de verplichting heeft om de hulp in te roepen van kennissen om te begrijpen wat de inhoud van sommige documenten is. Soms is de informatie omtrent een asielprocedure delicaat en wenst de asielzoeker deze voor zich te houden.

De verwerende partij kan dit niet tegen de asielzoeker gebruiken.

5. M.b.t. het voordeel van de twijfel

De verwerende partij baseert zich op verschillende elementen om te besluiten dat het asielrelaas van de verzoeker niet geloofwaardig genoeg.

Volgens ons vinden deze elementen oorsprong in foutieve redeneringen en dienen dus niet in rekening genomen te worden.

Indien uw Raad echter zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen "sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains."

(vrije vertaling: "onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitzonderingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geïndiceerd worden door de Conventie van Genève; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van

ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door deze elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden.” (zie met name VBCV dd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van een verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, “Il est possible qu’après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d’établir l’exactitude des faits qu’il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l’évidence... un réfugié peut difficilement “prouver” tous les éléments de son cas et si c’était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute.”

(vrije vertaling: “Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak ‘bewijzen’ en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven.”) (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming “Si l’établissement des faits et l’examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l’examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n’occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l’annonce de ce doute ne dispense pas de s’interroger in fine sur l’existence d’une crainte d’être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RW, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

B) IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE TOEKENNING VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Het past hem het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen, om de reden dat enerzijds, verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds, om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger (wat verzoeker is) als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wanneer het past om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen en stelt dat

(...)

1. Veiligheidssituatie

Volgens de CGVS zijn de criteria waarmee men moet rekening houden voor de analyse van de veiligheidssituatie de volgende: het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflictgerelateerde incidenten en het aantal personen die ontheemd werden omwille van de conflictgerelateerde incidenten;

In haar eigen analyse (voorgaande geciteerde paragraaf) worden al twee criteria van de drie geanalyseerd, namelijk het aantal burgerslachtoffers dat gestegen is en het aantal conflictgerelateerde incidenten dat ook gestegen is;

Ze geeft dus zelf toe dat de huidige veiligheidssituatie tragisch is;

A.

Inzake het derde criterium van het aantal ontheemde personen, geeft deze bron licht op de situatie:

“Iranian Interior Minister Abdel Reza Rahmani Fazli stated that about 2,000 Afghans are crossing the border to Iran illegally every day, causing major problems for the country. At a meeting of the three Iranian ministers for health welfare and interior on 12 August 15 Fazli declared: this rate of influx of refugees makes it impossible to grant health insurance protection to all illegal immigrants. The minister

added that Iran could not assume any responsibility for the people, while the same services as for Iranian nationals would be offered to all Afghans that entered legally, i.e. with a valid passport and holding a residence permit. The three ministers had met to deliberate about the refugee problem" (Germany: Federal Office for Migration and Asylum, Information Centre Asylum and Migration Briefing Notes (17 August 2015), 17 August 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5614cc698.html> (accessed 24 November 2015))

(Vrije vertaling: Iraans minister van Binnenlandse Zaken Abdel Reza Rahmani Fazli verklaarde dat ongeveer 2000 Afghanen de grens oversteken naar Iran illegaal iedere dag, waardoor grote problemen ontstaan voor het land. Op een bijeenkomst van de drie Iraanse ministers van gezondheid, welzijn en het interieur op 12 augustus 2015 verklaarde dat: dit tarief van toestroom van vluchtelingen maakt het onmogelijk om de bescherming van de ziekteverzekering te verlenen aan alle illegale immigranten. De minister voegde eraan toe dat Iran geen enkele verantwoordelijkheid voor deze mensen kon aannemen, terwijl het dezelfde diensten als voor Iraanse onderdanen zouden worden aangeboden aan alle Afghanen die wettelijk ingevoerd, dat wil zeggen met een geldig paspoort en met een verblijfsvergunning. De drie ministers waren bijeengekomen om te beraadslagen over het vluchtelingenprobleem)

En volgende bron:

"Internal displacement has exploded in Afghanistan in recent years. Today, some 1.2 million people have been forced to leave their homes due to the conflict in the country. This is more than double the number of internally displaced persons (IDPs) just three-and-a-half years ago (almost 500,000 by the end of 2012).

These are the Afghan conflict's forgotten victims. As a new Amnesty International report released Today shows, IDPs are forced to live in squalid conditions, clinging to survival.

We interviewed more than 100 IDPs in camps and settlements in Kabul, Herat, and Mazar-e- Sharif, and all told the same stories. Most cannot find enough food for the day, let alone access essential services like education and health care. While these are common struggles for many poor Afghans, those displaced — uprooted from their communities, deprived of their livelihoods, traumatized, and without shelter— are facing even greater hurdles.

The Afghan government has failed to improve the situation of IDPs, and many government officials often treat their plight with callous indifference. At the same time, the United States and international governments risk abandoning these people who are bearing the brunt of an increasingly brutal war." (<http://www.refworld.org/cgi/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=574fe57b4&skip=0&query=Kabul&coi=AFG&searchin=title&sort=date>)

(vrije vertaling: Ontheemding is geëxplodeerd in Afghanistan in de afgelopen jaren. Vandaag hebben ongeveer 1,2 miljoen mensen gedwongen hun huizen te ontvluchten als gevolg van het conflict in het land. Dit is meer dan het dubbele van het aantal binnenlandse ontheemden (IDP's) slechts drie-en-een-half jaar geleden (bijna 500.000 aan het eind van 2012).

Dit zijn vergeten slachtoffers het Afghaanse conflict. Als een nieuw rapport van Amnesty International vrijgegeven dinsdag shows, worden ontheemden gedwongen te leven in erbarmelijke omstandigheden, klampt zich vast aan de overleving. We interviewden meer dan 100 ontheemden in kampen en nederzettingen in Kabul, Herat en Mazar-e-Sharif, en al vertelde hetzelfde verhaal. De meeste kunnen niet genoeg voedsel vinden voor de dag, laat staan toegang tot essentiële diensten als onderwijs en gezondheidszorg. Hoewel deze gemeenschappelijke strijd voor veel arme Afghanen, de ontheemden - ontworteld van hun gemeenschappen, beroofd van hun levensonderhoud, getraumatiseerd en zonder beschutting - worden geconfronteerd met nog grotere horden.

De Afghaanse regering heeft nagelaten om de situatie van de ontheemden te verbeteren, en vele ambtenaren behandelen vaak hun benarde toestand met harteloze onverschilligheid. Op hetzelfde moment, de Verenigde Staten en internationale overheden dreigen verlaten deze mensen die het dragen van de last van een steeds wrede oorlog)

Hieruit volgt dat de leefomstandigheden van de IDP's er slecht aan toe zijn. Men kan er dus niet zo van uitgaan dat de verzoeker vanzelfsprekend zijn leven opnieuw met gemak zal kunnen opbouwen in Kabul.

B.

De situatie in Afghanistan is zeer evolutief en verandert constant. Het geweld en de dodentol is nog steeds zeer hoog.

«In 2015, the conflict in Afghanistan continued to cause extreme harm to the civilian population, with the highest number of total civilian casualties recorded by UNAMA since 2009. Following increases in 2013 and 2014, civilian deaths and injuries from conflict-related violence increased by four per cent compared with 2014. Between 1 January and 31 December 2015, UNAMA documented 11,002 civilian casualties (3,545 civilian deaths and 7,457 injured), marking a four per cent decrease in civilian deaths and a nine per cent increase in civilians injured.² Since UNAMA began systematically documenting civilian

casualties on 1 January 2009 up to 31 December 2015, UNAMA recorded 58,736 civilian casualties (21,323 deaths and 37,413 injured). »

(vrije vertaling: In 2015, het conflict in Afghanistan bleef extreme schade aan de civiele bevolking, met het hoogste totaal aantal burgerslachtoffers geregistreerd door UNAMA sinds 2009. Na stijgingen in 2013 en 2014, burgerdoden en gewonden uit conflictrelated geweld steeg met vier procent ten opzichte van 2014. Tussen 1 januari en 31 december 2015 UNAMA gedocumenteerd 11.002 burgerslachtoffers (3545 civiele doden en 7457 gewonden), het markeren van een vier procent afname in burgerdoden en een negen procent stijging van de burgers injured.² Sinds UNAMA begon systematisch documenteren burgerslachtoffers op 1 januari 2009 tot en met 31 december 2015 UNAMA opgenomen 58.736 burgerslachtoffers 21.323 doden en 37.413 gewonden).

Een recente bron duidt aan dat in 2015, het aantal doden beduidend verhoogd is:

“- Germans kidnapped in Kabul According to press reports of the morning of 17 August 15 a German staff member of GIZ (German Society for International CXooperation) was kidnapped in Kabul by unknown persons.

- Security situation In Badakhshan province (north-east) the Taliban set up road blocks forcing travelers to surrender money or other objects. Allegedly parts of Kunduz province, also in the north-east (Dashi-i-Archi and others), are under Taliban control.
- On 16 August 15 a policeman and his wife were murdered by unknown killers in Badakhshan. Several people died as a result of internal conflicts among the Taliban in Shindand district in the western province of Herat on 15 August 15. On 14 August 15 a hospital under construction was burnt down in Badakhshan.
- On the same date a school principle was shot by the Taliban in Nangarhar (east). Also on 14 August 15 one policeman died and 23 were injured in an attack on the local police in Logar (centre).
- On 13 August 15 the Taliban assassinated a staff member of the Afghan secret service in Badakhshan province. On the same day a leading tribal elder was killed, probably by Taliban, in Herat (west).
- On 11 August 15 a suicide bomber killed at least five people and wounded 16 in front of Kabul airport. On the same day insurgents attacked a village in Ghor province, burnt down many houses and destroyed the harvest. Two people were injured and five kidnapped. Also on 11 August 15 militants killed four engineers they had previously kidnapped. There were further armed clashes, some of which claimed civilian victims Badghis, Farah (west), Helmand, Zabul (south), Ghanzi, Paktika (south east), Jawzjan, Faryab (north), Nangarhar (east), Baghlan (north-east) and Maidan Wardak (centre).
- The Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) reported that the number of civilian victims has significantly increased in the north this year. Reportedly at least 44 people were killed and more than 600 wounded."

(Vrije vertaling: Duitsers ontvoerd in Kabul. Volgens persberichten van 17 augustus 15 werd een Duitse medewerker van GIZ (Duitse Vereniging voor Internationale Samenwerking) in Kabul ontvoerd door onbekenden. Veiligheidssituatie in de provincie Badakhshan (noord-oost) van de Taliban opgezet wegblokkades dwingen reizigers geld of andere voorwerpen te geven. Delen van de provincie Kunduz, ook in het noordoosten (wijk en anderen Dashti-i-Archi) staan onder controle van de Taliban. Op 16 augustus 15 een politiemann en zijn vrouw werden vermoord door onbekende moordenaars in Badakhshan. Verschillende mensen overleden als gevolg van interne conflicten tussen de Taliban in het district Shindad in de westelijke provincie Herat op 15 augustus 15. Op 14 augustus 15 werd een ziekenhuis in aanbouw in Badakhshan verbrand. Op dezelfde dag werd een schooldirecteur neergeschoten door de Taliban in Nangarhar (oost). Ook op 15 augustus 15 is een politiemann omgekomen en 23 raakten gewond bij een aanval op de lokale politie in Logar (midden). Op 13 augustus 15 vermoord de Taliban een medewerker van de Afghaanse geheime dienst in de provincie Badakhshan. Op dezelfde dag werd een toonaangevende stamoudste vermoord, waarschijnlijk door de Taliban, in Herat (west). Op 11 augustus 15 een zelfmoordenaar doodde ten minste vijf mensen en verwondde 16 in de voorkant van de luchthaven van Kaboel. Op dezelfde dag vielen opstandelingen een dorp binnen in de provincie Ghor, ze hebben veel huizen afgebrand en de oogst verwoest. Twee mensen raakten gewond en vijf ontvoerd. Ook op 11 augustus 15 militanten gedood vier ingenieurs zij eerder hadden ontvoerd. Er ware verder gewapende botsingen, waarvan sommigen beweerden burgerslachtoffers in Badghis, Farah (west), Helmand, Zabul (zuid), Ghazni, Paktika (zuid-oost), Jawzjan, Faryab (noord), Nangarhar (oost), Baghlan (noord-East), en Maidan Wardak (midden). De Afghaanse Onafhankelijke Mensenrechtencommissie (ANHCR) meldde dat het aantal burgerslachtoffers aanzienlijk is toegenomen in het noorden van dit jaar. Naar verluidt ten minste 44 mensen werden gedood en meer dan 600 gewonden)

Maar ook het jaar 2016 duidt veel veranderlijkheid aan:

Wat betreft de veiligheidssituatie van Kaboel voegt de verzoeker verschillende persartikelen voegt

dewelke melding maken van gevaarlijke aanslagen die plaatsvonden in Kabul

-Op 19 april bv. zijn er 64 personen gestorven tijdens een aanslag (Radio Free Europe/Radio Liberty, Afghanistan: Death toll from Kabul attack rises to 64, 20 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/5769003312.html> [accessed' 19 Julv 2016])

-Een andere aanslag vond plaats op 11.04.2016 op een bus, waarbij vijf gewonden vielen (Radio Free Europe/Radio Liberty, Afghanistan: Employee bus targeted in deadly Kabul bomb attack, 11 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/57690006e.html> [accessed 19 July 2016])

- Een andere aanslag door de Taliban wordt veroordeeld door de Verenigde naties (UN News Service, Afghanistan: UN condemns Taliban attack in Kabul, 19 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/571f2b8440d.html> [accessed 19 July 2016])

Zelf als de aanvallen tegen overheidspersoneel en veiligheidspersoneel gericht zijn, de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage":

UNAMA heeft opgemerkt dat de "civilian casualties resulting from targeted attacks increased by 108 percent in 2012 compared to 2011" (vrije vertaling: "het aantal burgerslachtoffers die het resultaat zijn van gerichte aanvallen is in 2012 gestegen met 108 percent in vergelijking met 2011) (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 august 2013 <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>, blz 16);

Andere bronnen bevestigen deze onstabiele, gevaarlijke situatie, die een hoog tol aan onschuldige burgers opeist (<http://www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/afghanistan?page=1>)

Civilian casualties from the civil armed conflict remained alarmingly high, and re-vetting of the Afghan Local Police (ALP) was underway due to abuses by these forces. (...)

Taliban laws-of-war violations against civilians continued, particularly indiscriminate attacks causing high civilian losses. Following the end of the United States military "surge", many areas of Afghanistan remained under Taliban control, where Taliban abuses, particularly against women and girls, were endemic.

(Vrije vertaling: Het aantal burgerslachtoffers van de civiele gewapende conflict bleef alarmerend hoog, en het opnieuw doorlichten van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) dat aan de gang was, was te wijten aan misbruik door deze krachten.

Taliban oorlogswetten zetten de schendingen tegen burgers voort, met name willekeurige aanvallen die hoge civiele verliezen veroorzaken. Na het einde van het Amerikaanse leger "surge", veel gebieden van Afghanistan bleef onder controle van de Taliban , waar de Taliban misbruiken, met name tegen vrouwen en meisjes, endemisch waren.)

C.

Men kan alleen maar vaststellen dat de situatie in Kabul absoluut niet stabiel is en zeker niet toelaat een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten om reden van blind geweld.

Kortom, in het jaar 2015 en 2016 was er veel verandering. Dit geldt ook voor de laatste maanden van het jaar 2016. Het geweld is verzaamd en het dodentol stijgt. De aanslagen worden heviger. De aanwezigheid van de Taliban is er nog steeds.

Het CGVS verwijst ook naar het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation (dat in het administratief dossier terug te vinden is). Er dienen verschillende punten te worden benadrukt omtrent dit rapport.

In de huidige Afghaanse context kan men zich afvragen hoe relevant en up-to-date een EASO van januari 2016 nog kan zijn.

Bovendien betekent dat indien het rapport werd gepubliceerd in januari 2016 dat de bronnen van de jaren voordien dateren. De informatie waarop de CGVS zich baseert is dus te gedateerd.

Het rapport biedt geen zekerheid over het feit dat de situatie zodanig één rechte lijn volgt dat men kan verwachten dat in de tweede helft van 2016 hetzelfde niveau van veiligheid kan behouden worden. Vooral omdat het rapport zelf aanduidt dat:

(...)

De auteur van het rapport geeft zelf toe dat de toekomst voor Kabul in 2016 en verder nog onzeker is:

(...)

De verwerende partij laat iet toe om zich een duidelijk beeld te vormen van de huidige situatie, augustus anno 2016, te vormen van de veiligheidssituatie en de staat van de mensenrechten in Afghanistan en meer bepaald Kabul.

Bovendien is het besproken niveau van geweld zeer hoog:

(...)

Het aantal ligt nog hoger voor de provincie Kabul:

(...)

Men kan zich niet inbeelden hoe een situatie waarbij elke maand van 1 tot 4 aanslagen gepleegd worden met een hoog dodentol als veilig kan beschouwd worden.

De verwerende partij baseert zich dan ook op de UNHCR-Guidelines van april 2016, zonder echter onze

bovenvermelde vragenstelling te beantwoorden.

De Guidelines benadrukken de veranderlijke situatie in Afghanistan en het feit dat elke asielaanvraag nauwgezet en afzonderlijk moet worden bestudeerd. Dit wordt in casu niet gedaan aangezien de actuele veiligheidssituatie van Kabul niet voldoende werd nagegaan terwijl de verwerende partij de verzoeker hiernaartoe wil terugzenden.

Het argument dat de Guidelines nergens aangeven volgens hetwelke elke Afghaanse asielzoeker een bijkomende bescherming zou moeten genieten is nietszeggend en heeft geen gewicht. Het is logisch dat zulke Guidelines geen algemene regel bepalen voor ALLE Afghanen. Echter, de verwerende partij lijkt dit als vast argument te gebruiken in elk Afghaans dossier, waarbij het dus een andere betekenis (geen enkele Afghaan zou de bescherming moeten krijgen) krijgt dan initieel bedoeld door de auteur van de Guidelines.

D.

Voor alle bovenvermelde redenen is een terugkeer naar Kaboel is ondenkbaar voor verzoeker;

België heeft trouwens het risico voor Afghaanse vluchtelingen reeds verkeerd geëvalueerd en dat deze fout fataal bleek voor Aref die ook uit de regio van Kaboel kwam

(La Libre, « Mort d'un Afghani: La politique de retour volontaire de Maggie De Block a tué un homme », 14 oktober 2013, <http://www.lalibre.be/actu/belgique/mort-d-un-afghan-la-politique-de-retour-volontaire-de-maggie-de-block-a-tue-un-homme-525c2cd035703e44368bc42a>)

Het is dus duidelijk dat, in tegenstelling tot dat de verwerende partij beweert, de verzoeker wel recht heeft op de subsidiaire bescherming en dat de verwerende partij de zaak dus niet concreet heeft geanalyseerd, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Ze schendt de voorwaarden van de wet die moeten worden bestudeerd in geval van analyse voor het toekennen van het beschermingsstatuut.

Rekening houdend met alle bovenstaande element kan er worden besloten dat verwerende partij schendt dus artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

2. Rechten van de Mensen

Men moet rekening houden met de inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zegt dat:

(...)

Er moet worden aangetoond dat het risico op levensberoving reëel is en dat de autoriteiten van de Staat van verzoeker niet in staat zijn de middelen aan te wenden die tot gevolg hebben dat het risico op beroving van de vrijheid of tot het ondergaan van behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM beperkt wordt, en dat hem een adequate bescherming wordt geboden;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verschillende methoden heeft uiteengezet om het bewijs te leveren van het reëel risico op vrijheidsberoving of het ondergaan van onmenselijke behandelingen;

Ten eerste moet de verzoeker kunnen aantonen met persoonlijke bewijzen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar komt in geval van terugkeer;

Ten tweede is het tevens aanvaard dat de verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die systematisch het voorwerp uitmaakt van praktijken in strijd met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Ten derde, in het uitzonderlijke geval van blind geweld in het land van verzoeker, wanneer de eenvoudige aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied voldoende is om te kunnen spreken van een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, hij moet kunnen aantonen dat deze uitzonderlijke situatie van blind geweld bestaat;

In casu meent verzoeker dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt en dat enkel zijn aanwezigheid op het grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest van 28 juni 2011 (arrest Sufi and Elmi tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011) de vraag heeft moeten beslechten omtrent het bestaan van een reëel risico tot het ondergaan van ernstige schade en de bewijselementen van dit risico;

In dit arrest heeft het Hof geoordeeld dat een Somalisch staatsburger aan wie men da subsidiaire bescherming weigert toe te kennen zijn risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ziet verhogen;

Om dit te doen, heeft het Hof eerst de vraag omtrent het verband tussen artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als

vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moeten beslechten;

Artikel 15 van deze richtlijn de voorwaarden stelt die moeten voldaan worden om beschouwd te worden als een persoon die kan genieten van de subsidiaire bescherming;

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verwezen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het EHEU van 17 februari 2009 Elqafai tegen Staatssecretaris van Justitie, C-465/07) om vast te stellen dat

(vrije vertaling: "Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat artikel 15 (c) geschonden is wanneer er zwaarwegende gronden werden aangetoond die konden doen geloven dat een burger die teruggestuurd wordt naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied van dit land of deze regio aldaar een reëel risico op de bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Teneinde dergelijk risico aan te tonen is het niet noodzakelijk dat het bewijs wordt bijgebracht dat hij wordt gevisieerd specifiek om redenen eigen aan zijn persoonlijke situatie (Elgafaji voormeld, §35). Niettemin heeft het EHJ geoordeeld dat een dergelijke situatie uitzonderlijk is en hoe meer de verzoeker het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (Elgafaji, voormeld, §39) (Arrest Sufi and Elmit tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011, §225).

§226 van voornoemd arrest het Europees Hof voor de Rechten van de Mens overweegt dat artikel 3 van het Europees Verdrag van de Mens een bescherming biedt die vergelijkbaar is aan deze van artikel 15 van de voormelde richtlijn;

In casu loopt verzoeker gezien de situatie die in Bagdad woedt, door het eenvoudige feit van zich in Bagdad te bevinden, een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of fysieke integriteit

Het voormelde arrest van het Europees Hof in §241 criteria oppert die kunnen gebruikt worden teneinde de intensiteit van een conflict vast te stellen en te weten of men gezien de situatie in het land, door het simpele feit van er aanwezig te zijn, een reëel risico loopt om behandelingen te ondergaan zoals deze ingeroepen in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Deze criteria zijn de volgende:

de gebruikte strijd tactieken en methoden dreigen het aantal burgerslachtoffers te verhogen,

de gevechten zijn lokaal of uitgespreid,

het aantal gedode en gewonde burgers ingevolge deze gevechten; (§ 241)

Rekening houdend met de verschillende persartikels neergelegd bij dit verzoekschrift die getuigen van het geweld dat in Kabul woedt, en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Kabul sinds oktober en de verhoging dat is voorgezien na het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Kabul van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Kabul het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens;

Het gebruik van bombardementen, zelfmoordaanslagen, bommen, bomauto's, geïmproviseerde ontploffingsprojectielen in een dichtbevolkte regio zoals Kabul tot gevolg heeft dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt aanzienlijk;

Dit heeft tevens tot gevolg dat de kans ontstaat dat eender wie kan geraakt worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen;

Bijgevolg zijn de criteria ontwikkeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vervuld

Bijgevolg past het om te overwegen dat er momenteel in Kabul een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het eenvoudige feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers,

Bijgevolg past het om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker.

D) IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet toe te kennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is i de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

De verwerende partij heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Het CGVS baseert zich op een fout (supra point A) en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden;

De UNHCR meent bovendien dat een persoon die een risicoprofiel heeft een uitgebreide analyse van zijn situatie vereist (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 August 2013, <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>, blz 29);

Hoger werd aangetoond dat verzoeker meerdere risicoprofielen verenigd en dat er aldus een zorgvuldige analyse moet uitgevoerd worden van de risico's die hij loopt;

De opgegeven redenen in de beslissing geven blijk van bepaalde lacunes binnen de CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een minutieus onderzoek te doen van een risicoprofiel; Ten slotte is de veiligheidssituatie in Kaboel verslechterd sinds de CGVS haar beslissing heeft genomen, meer bepaald in de loop van de maand oktober; Het past dus de genomen beslissing van het CGVS te vernietigen;"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: *"de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden"* (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om te preciseren op welke wijze de bovenstaande wetsbepaling zou worden geschonden.

2.3. Waar verzoeker gewag maakt van *"het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid"*, voert hij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De commissaris-generaal acht de problemen van verzoeker en de door hem vernoemde incidenten, niet geloofwaardig. Ten eerste wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker aangaande de activiteiten van zijn vader bij de Taliban zeer vaag en weinig concreet en doorleefd zijn, hetgeen de commissaris-generaal doet besluiten dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Ten tweede worden de persoonlijke problemen van verzoeker met de Taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader bij de Taliban besproken, waarbij de commissaris-generaal erop wijst dat, nu er überhaupt geen geloof werd gehecht aan het feit dat verzoekers vader bij de Taliban werkzaam was, er evenmin geloof kan worden gehecht aan alle problemen die verzoeker hieraan verbindt vermits verzoeker zeer vaag en weinig concreet blijft over deze problemen. Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van verzoeker die bij het bureau 'Minteh' opperde dat hij door de politie werd beschuldigd van samenwerking met de Taliban en dat ze hem zochten, terwijl hij tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze niet hem zochten, maar wel zijn broer en zijn vader, en dat zijn vader hem ervan verdacht de politie te hebben verwittigd. Tevens kon verzoeker geen details geven over de verklaarde inval van de politie in zijn huis of over de omstandigheden waarin zijn broer door zijn vader werd meegenomen om zich bij de Taliban te voegen. In laatste instantie wordt er in de beslissing gewezen op de onlogische verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen net voor zijn vertrek uit Afghanistan waarbij hij verklaarde dat hij bij zijn oom in een naburig dorp verbleef en dat zijn vader hiervan op de hoogte was, maar hem desondanks niet kwam halen. Verzoeker bleek niet te weten wat er nog gebeurd is sinds zijn vertrek uit Afghanistan en of er zich al dan niet nog incidenten hadden voorgedaan. Aangezien werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt gesteld dat deze niet in staat zijn de conclusie van de commissaris-generaal te wijzigen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de UNHCR *Eligibility Guidelines* en op het EASO-COI-

rapport, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het meeste geweld plaatsvindt in het zuiden, het zuidoosten en het oosten, terwijl de provincie Kabul zich in het centrum van Afghanistan bevindt. In de informatie wordt gesteld dat het geweld, dat zich in de provincie Kabul voordoet, voornamelijk in het district Surobi geconcentreerd en doelgericht van aard is. De meeste incidenten doen zich voor tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten in de Uzbini vallei, waarbij er op wordt gewezen dat het aantal burgerslachtoffers zeer laag is. De commissaris-generaal wijst op zijn appreciatiemarge en besluit dat er actueel geen risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6. Aangaande zijn gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn vader bij de Taliban, herhaalt verzoeker in zijn middel dat hij hierover geen kennis had en dat hij niet kon lezen en schrijven, zodat hij hierover geen informatie kon geven. Hij kon de autoriteit van zijn vader, zo stelt hij, die boos werd als er vragen werden gesteld over de mensen die thuis langskwamen, niet in vraag stellen. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker geen enkele informatie kon verstrekken over de activiteiten van zijn vader bij de Taliban omdat zijn vader hierover niets zou hebben gezegd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 april 2016, p. 18-19). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het wél onlogisch is dat verzoekers vader enerzijds geen enkele informatie wilde geven over zijn activiteiten bij de Taliban en zelfs boos reageerde als ernaar werd gevraagd, maar anderzijds blijkbaar met andere Talibanleden besprak om verzoeker en zijn broer te betrekken bij de jihad (*Ibid.*, p. 23).

2.7. Nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit het betoog in zijn verzoekschrift, kan worden opgemaakt waarom verzoeker enkel bij zijn vader zelf informatie zou hebben kunnen bekomen over diens activiteiten bij de Taliban, over de aard van de Talibangroep en de leiding ervan. Los van de vraag of het op zich onlogisch is dat verzoeker via zijn vader geen bijkomende inlichtingen bekwam, kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich toen, tijdens de lange periodes van afwezigheid van zijn vader, die slechts om de 2 à 3 maanden kort naar huis kwam (*Ibid.*), niet elders zou kunnen informeren, bijvoorbeeld bij zijn oom, die blijkbaar geen voorstander was van de activiteiten van verzoekers vader (*Ibid.*, p. 22) of waarom hij zich hierover achteraf niet nader heeft geïnformeerd. In zijn middel poneert verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden en dat dit niet zeldzaam is, maar dat ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om duidelijkheid te scheppen over zijn asielrelaas. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten, mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet kan antwoorden op de vraag of zijn vader thans nog voor de Taliban werkt en geen informatie heeft over de huidige situatie van zijn broer en zijn moeder. Bovendien slaagt verzoeker er niet in concreet uiteen te zetten wat hij thans vreest bij een terugkeer naar Afghanistan (*Ibid.*, p. 28). Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over het acuut karakter van zijn vrees voor vervolging.

2.8. In zijn middel stelt verzoeker betreffende de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de Taliban, dat zijn eerdere verklaring, dat de politie naar hem op zoek was, een misverstand is en dat hij *“volhardt in de versie die hij gegeven heeft aan de CGVS”*. Het volharden in één versie van de feiten is uiteraard onvoldoende om de vastgestelde incoherentie in het asielrelaas op te heffen.

2.9. Wat de neergelegde documenten betreft, wijst verzoeker erop dat hij analfabeet is en dat hij niet de verplichting heeft om hulp in te roepen van kennissen omdat sommige informatie van zijn asielprocedure delicaat is. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker, die op het ogenblik van het gehoor bijna een jaar in België was, niet in het minst op de hoogte is van de inhoud van de drie dreigbrieven (AD, stuk 10, Documenten, dreigbrieven Taliban (3)) die hij heeft voorgelegd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 april 2016, p. 25). Indien verzoeker werkelijk door de Taliban zou worden bedreigd, mag van hem worden verwacht dat hij zich, desnoods via de bijstand van derden, informeert over de inhoud van de door hemzelf voorgelegde documenten. Het feit dat hij blijkbaar geen moeite heeft gedaan om te achterhalen wat er in de neergelegde stukken staat, doet twijfelen aan de authenticiteit en de bewijswaarde van deze documenten. Uit de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt trouwens dat alle mogelijke stukken kunnen en worden nagemaakt waardoor documenten uit Afghanistan volstrekt onbetrouwbaar zijn (AD, stuk 11, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten, 27 juni 2013).

2.10. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker zich in grote mate beperkt tot het louter herhalen van en het vasthouden aan zijn verklaringen, afgelegd tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal op 20 april 2016, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoeker houdt in zijn middel onder punt 5 “*M.b.t. het voordeel van de twijfel*” een uitgebreid theoretisch betoog, maar hij maakt geenszins aannemelijk dat de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, voor het toekennen van het voordeel van de twijfel, in zijn geval vervuld zijn, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.11. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de artikelen 2 en 3 van het EVRM citeert, die inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

2.12. Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Het Commissariaat-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat in de UNHCR *Guidelines* te lezen staat dat geenszins omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan elke Afghaan een vorm van bescherming dient te worden gegeven. Rekening houdend met de constante evolutie in het conflict, dient elke aanvraag individueel bekeken te worden. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal de UNHCR *Guidelines* toepast op een manier zodat geen enkele Afghaan nog bescherming kan verkrijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat wordt ingegaan op zijn individuele situatie en dat gekeken wordt naar verzoeker zijn plaats van herkomst (provincie Kabul, district Surobi), waarna vervolgens de veiligheidssituatie aldaar wordt besproken: “(...) Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)”. Verzoeker vraagt zich in zijn middel af of het EASO-rapport nog wel up-to-date is en beweert op grond van enkel citaten dat er geen beeld kan worden gevormd van de huidige veiligheidssituatie. Verzoeker voegt echter aan zijn verzoekschrift geen recentere informatie toe die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen of van zijn regio van herkomst in het bijzonder. Verzoeker gaat in zijn middel specifiek in op informatie van 2015 aan over ontheemden in Kabul. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij tot deze groep zou behoren. Na lectuur van de aan het dossier toegevoegde landeninformatie (AD, stuk 11, Landeninformatie, EASO COI Report, *Afghanistan Security Situation Update*, januari 2016) treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker werkt ook niet verder uit welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de aangevoerde artikelen uit de vreemdelingenwet zouden zijn miskend. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het door verzoeker aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN